

- W zaskarżonej decyzji Komisja uznała, że złożony przez stronę skarżącą wniosek o przeprowadzenie procedury odwoławczej nie jest dopuszczalny, ponieważ dotyczy on aktu administracyjnego przyjętego przez Komisję jako organ nadzoru. Akty tego rodzaju są, na podstawie art. 2 ust. 1 lit. g) rozporządzenia nr 1367/2006, wyłączone z zakresu zastosowania procedury odwoławczej przewidzianej w art. 10 tego rozporządzenia. Decyzja ta jest niezgodna z prawem, ponieważ wniosek o przeprowadzenie procedury odwoławczej dotyczy decyzji Komisji wydanej w ramach postępowania w przedmiocie skargi, wobec czego Komisja zajęła jedynie stanowisko co do wykładni i nie działała jako organ nadzoru (jak na przykład w postępowaniu w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego). Decyzja jest zatem objęta przedmiotowym zakresem stosowania procedury odwoławczej przewidzianej w art. 10 rozporządzenia nr 1367/2006.
 - Wydając decyzję stwierdzającą niedopuszczalność, Komisja naruszyła cele rozporządzenia nr 1367/2006 i konwencji z Aarhus, a w szczególności gwarancję rzeczywistego dostępu do wymiaru sprawiedliwości w dziedzinie ochrony środowiska naturalnego.
 - Posiłkowo, na wypadek uznania, że w świetle art. 2 ust. 1 lit. g) rozporządzenia nr 1367/2006 decyzja wydana przez Komisję po rozpoznaniu skargi nie jest objęta zakresem stosowania procedury odwoławczej przewidzianej w art. 10 rozporządzenia nr 1367/2006 (quod non), należałoby przyjąć, że art. 10 rozporządzenia nr 1367/2006 w związku z art. 2 ust. 1 lit. g) tego rozporządzenia jest sprzeczny z konwencją z Aarhus i wyjątkowo odstąpić od jego zastosowania z uwagi na niezgodność z prawem.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 5 konwencji z Aarhus, art. 2 i 8 EKPC, art. 2 i 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 3 ust. 3, art. 9, art. 168 ust. 1 i art. 191 ust. 1 i 2 TFUE, a także art. 6, 7 i 23 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy (zwanej dalej „dyrektywą 2008/50”) oraz załączników III i IV sekcja B do tej dyrektywy.
- W zaskarżonej decyzji Komisja nie wypowiedziała się co do istoty sprawy, a tym samym nie uwzględniła faktu, że władze niderlandzkie wciąż badają jakość powietrza wzdłuż dróg o dużym natężeniu ruchu, przebiegających przez obszary zabudowane (takie jak Helvoirt), w odległości ponad 10 m. od krawężnika i że z tego względu nie są stwierdzane przekroczenia norm w dziedzinie czystości powietrza, skutkujące wystąpieniem dobrze znanych zagrożeń dla zdrowia. Ta stosowana przez władze niderlandzkie praktyka jest sprzeczna z załącznikiem III sekcja C do dyrektywy 2008/50, w którym opisano sposób przeprowadzania oceny jakości powietrza i rozmieszczania punktów poboru prób i który przewiduje w szczególności, że oceny należy dokonywać w miarę możliwości w odległości od krawężnika nie większej niż 10 m.
 - Komisja nie uwzględniła także faktu, że władze niderlandzkie kwalifikują okolice Helvoirt jako obszar pozamiejski, mimo że chodzi tu o obszar miejski, wobec czego przyjęty do wykonania obliczeń model jest błędny. Opisana okoliczność również skutkuje tym, że nie stwierdza się przekroczeń norm dotyczących zanieczyszczenia powietrza.
 - Ponadto Komisja nie uwzględniła faktu, że ze względu na stosowanie tej niezgodnej z prawem praktyki nie tylko nie stwierdzano żadnych przekroczeń norm, ale także, w efekcie, nie sporządzono planu ochrony jakości powietrza dla okolicy Helvoirt, mimo że władze niderlandzkie są do tego zobowiązane na podstawie art. 23 ust. 1 dyrektywy 2008/50.
 - Komisja nie uwzględniła wreszcie faktu, że w efekcie stosowania tej niezgodnej z prawem praktyki władze niderlandzkie naruszyły nie tylko przysługujące wszystkim obywatelom Unii prawo dostępu do prawidłowych informacji z dziedziny środowiska naturalnego, ale także przysługujące im prawo do życia i dobrego zdrowia.

Skarga wniesiona w dniu 23 września 2020 r. – Italia Wanbao-ACC/Komisja

(Sprawa T-583/20)

(2020/C 378/52)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Italia Wanbao-ACC Srl (Borgo Vabelluna, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci P. Ferrari i F. Fili)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Tytułem żądania głównego
- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 15 maja 2020 r, sprawa M.8947, Nidec/Whirlpool (Embraco Business), C(2020) 3118 final, opublikowanej w dniu 14 lipca 2020 r. (zwanej dalej „decyzją 2”).
- Tytułem żądania ewentualnego
- Stwierdzenie nieważności decyzji 2 w części, w której nakazuje odstąpienie od zakazu ponownego przejścia w rozumieniu pkt 5 zobowiązań w odniesieniu do aktywów, patentów, praw własności intelektualnej i know-how, praw do technologii, projektów dotyczących rozwoju, umów i stosunków z klientami i dostawcami, wykazów klientów, innych danych, informacji i pracowników związanych z wersją VSD gamy Delta.
- W każdym wypadku
- Obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.
- Podjęcie wszelkich innych środków, jakie Trybunał uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy decyzji Komisji z dnia 15 maja 2019 r. usuwającej warunek „wykluczający ponowne przejście” spośród warunków dotyczących przejścia przez Nidec Corporation kontroli nad sektorem sprężarek chłodniczych należącym do Whirlpool Corporation [sprawa M.8947 – Nidec/Whirlpool (EMBRACO BUSINESS)], który to warunek przewidziano w decyzji z dnia 12 kwietnia 2019 r. uznającej koncentrację za zgodną z rynkiem wewnętrznym, lecz poddając to uznanie pewnym warunkom.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzuty pierwszy i drugi dotyczące błędnego zastosowania i interpretacji przepisów prawnych, a także przeinaczenia dowodów
 - Skarżąca podnosi w tym względzie, że zmiana zobowiązań strukturalnych, takich jak rozpatrywane w niniejszej sprawie, może zostać zatwierdzona przez Komisję wyłącznie w wyjątkowych sytuacjach, to znaczy kiedy mają miejsce zmiany sytuacji rynkowej (i) o istotnej wadze, (ii) mające stały charakter oraz (iii) nieprzewidywalne. Ponadto (iv) przestał istnieć problem z zakresu konkurencji, który spowodował przyjęcie zobowiązań. Warunki wskazane w ppkt (i)-(iv) są łączne. Tymczasem żaden z tych warunków nie jest spełniony w niniejszej sprawie.
 - W odniesieniu do warunku dotyczącego istotnej wagi, o którym mowa w ppkt (i) oraz w odniesieniu do ustania problemów z zakresu konkurencji związanych z przyjęciem zobowiązań, o którym mowa w ppkt (iv), analiza dowodów przeprowadzona przez Komisję okazuje się, zdaniem skarżącej, zupełnie przeinaczona, a interpretacja oraz ocena tych dowodów oczywiście pozbawiona sensu.
2. Zarzuty trzeci i czwarty dotyczące niewystarczającego charakteru postępowania dowodowego i niewystarczającego uzasadnienia oraz sprzeczności z wcześniejszymi decyzjami.
 - Skarżąca podnosi w tym względzie, że zawarta w decyzji analiza udziałów w rynku koncentruje się jedynie na danych dotyczących ilości, a zupełnie nie uwzględnia danych dotyczących wartości. Taka postawa nie tylko prowadzi do częściowej analizy, ale wydaje się również sprzeczna z decyzją Komisji z dnia 12 kwietnia 2019 r., sprawa M.8947, C(2019) 2734 final.
 - Skarżąca podnosi także, nadal w odniesieniu do danych dotyczących udziałów w rynku, że ponadto, iż decyzja 2 opiera się wyłącznie na oszacowaniach przedstawionych przez Nidec, to znaczy jedyny podmiot gospodarczy na rynku, który jest zresztą bezpośrednio zainteresowaną stroną. Komisja powinna była co najmniej zgromadzić dane również od innych podmiotów gospodarczych (poprzez żądania udzielenia informacji, tak zwane „testy rynkowe”).